

Aku-Petteri Korhonen

*Vuoristovaellus Pyreneillä ja kaupunkiloma
Biarritzissa, San Sebastianissa, Toulousessa,
Andorrassa ja Barcelonassa*

Matkakertomus seikkailusta Atlantilta Välimerelle

Vuoristovaellus Pyreneillä ja kaupunkiloma Biarritzissa, San Sebastianissa, Toulousessa, Andorrassa ja Barcelonassa

Matkakertomus seikkailusta Atlantilta Välimerelle

© Aku-Petteri Korhonen 2016

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-339-455-1

Johdanto

On tullut vaellettua viimeisinä kymmenenä peräkkäisenä kesänä Tatralla ja eri puolilla Alppeja ja normaaliin tapaan aloitin taas joulun jälkeen seuraavan kesän vaellusreissun suunnittelun. Kun en ole ollut ainakaan vielä kiinnostunut Euroopan ulkopuolisista vaelluksista, katse kohdistui Euroopan kartalla Ranskan ja Espanjan rajalla sijaitsevaan Pyreneiden vuoristoon. Ajatus kulki jotenkin niin, että kun kerran Euroopassa on tällainen vuoristo, jossa en ole vielä käynyt ja jossa on mahdollista käydä, niin miksipä ei.

Tutkin netistä, minkälaisia reittejä Pyreneillä on ja mihin on saatavissa opaskirjoja. GR10 nousi esille ja mitäpä sitä sen kummemmin enää analysoimaan, vaan tuumasta toimeen. Tilasin Ciceronen kustantaman opaskirjan Englannista ja karttoja Ranskan karttakeskuksesta. Ne tutkittuani päätin, mistä aloittaa vaelluksen ja mihin asti kävellä.

Reitin valintaan vaikutti myös se, että tuolloin 13-vuotias poikani ilmoitti olevansa kiinnostunut lähtemään mukaan. Sellainen aloitteellisuus piti tietysti huomioida, koska mistä sitä tietää, kuinka kauan jälkikasvulla on kiinnostusta tai aikaa lähteä vaellukselle. Voi tulla piankin muita suunnitelmia. Hänellä oli jo kokemusta vuoristovaelluksilta, esimerkiksi edellisenä kesänä olimme vaeltamassa kahdestaan pari viikkoa Dolomiiteilla Alta Via II -reitillä, josta kirjoitin myös kirjan nimeltään Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa. Mukava oli siis lähteä yhdessä reissuun, vaikka toki se

jonkin verran rajaa sitä, millaiselle reitille haluaa lapsen kanssa mennä.

Päätin aloittaa Atlantin rannikolta, koska ostamani reittiopas oli tehty reitille Atlantilta itään päin. Tällöin myös suora lento Helsingistä Biarritziin oli itsestäänselvyys. Paluulennon kanssa mietin pidempään. Oli selvää, että en kävelisi koko reittiä Välimerelle. Siihen ei riittäisi aika. Reitin voi päättää useassa eri kohdassa, mutta viimeistään tämä tulee eteen Luchonissa, jollei ole teltta- ja ruuanlaittokamppeita mukana. Niitä en aikonut ottaa mukaan, joten pääte piste ratkesi siinä samalla.

Laskeskelin, että Luchoniin kävelemiseen tarvittaisiin rannikolta ainakin 22 päivää. Päätin tinkiä tästä jättämällä viisi ensimmäistä etappia rannikolta lukien väliin ja aloittaa vasta St. Jean Pied de Portista. Sinne saakka reitti kulkee niin matalalla, ettei se kiinnostanut minua. Ei se korkealla mene heti sen jälkeenkään, mutta kuvaus tuosta kylästä sai minut päättämään, että siellä kannattaisi käydä. Niin kuin kannattikin.

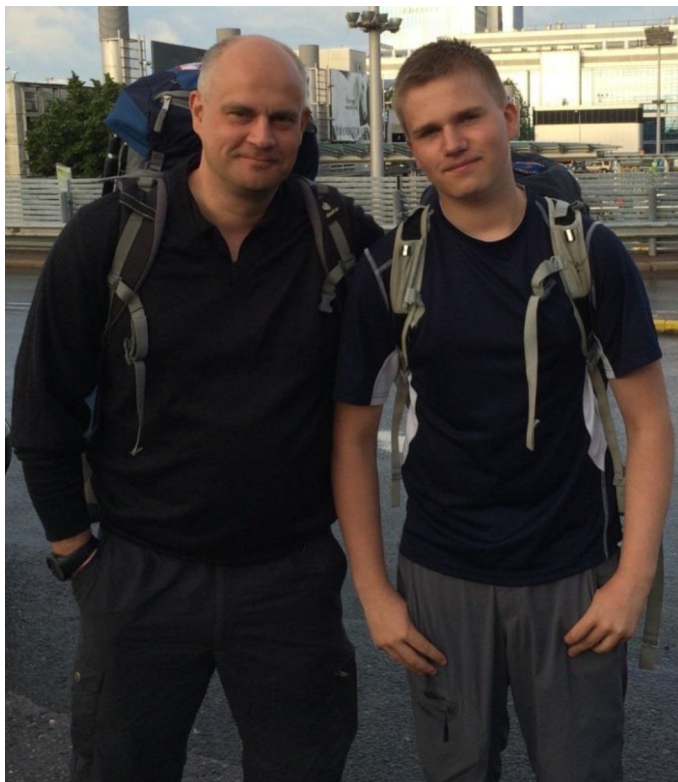
Luchonista olisi helppo palata junalla takaisin Biarritziin, mutta jotenkin houkutteli mahdollisuus jatkaa siitä Atlantille päin muilla keinoin eikä palata aloituspaikkaan. Aloin viritellä ajatusta lentää takaisin Barcelonasta. Siihen päädyin, vaikka ei minulla ollut vielä matkalle lähtiessäkään selvillä, miten sinne Luchonista pääsee. Mutta aina ne asiat ovat jotenkin ratkenneet.

Päätin varata reilusti aikaa tälle reissulle, jotta ei tulisi kiire reitillä ja jotta jäisi myös vaelluksen jälkeiselle osuudelle sen verran aikaa, että oikeasti ehtisi nähdä jotakin eikä vain koheltaa nopeasti

paikasta toiseen. Näillä spekseillä lähdettiin 12.7.2016 liikkeelle ja paluulento olisi Barcelonasta 6.8. eli vasta kolmen ja puolen viikon päästä.

Sanotaan, että yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa. Tässä kirjassa on 41 kuvaa ja noin 41 000 sanaa. Jätän sanonnan paikkansapitävyyden arvioinnin lukijalle. Lisää kuvia tältä ja muiltakin vaelluksiltani löytyy nettisivuiltani:

<http://akukorhonenphoto.weebly.com>

Herätys viideltä, lentokentälle kuuden maissa. Koneessa nukuin toista tuntia, poika alkoi kirjoittaa jotain fiktiivistä tarinaa kännykkäänsä. Itselleni näistä muistiinpanoista vaellusreissuilla on tullut viime vuosina tapa, joten tein sellaiset myös tältä matkalta. Kolmehan noita kirjoja on tullut jo julkaistua.

Kuten vuosi aikaisemmin Dolomiiteilla, myös tällä reissulla mukana on poikani, joka juuri ennen tälle matkalle lähtöä täytti 14 vuotta. Vaellusreissumme alkaa tällä kertaa hieman erikoisesti, kun pidämme aluksi rantalomaa ja vasta sen jälkeen päästään tositoimiin. Tämä johtuu siitä, että lennämme Biarritziin, Ranskaan eikä tuota Atlantin rannikon rantakohdetta voi jättää väliin, kun sellaiseen kerran pääsee. En minä ainakaan.

Biarritzin pienellä lentokentällä oli jostain syystä passien tarkastus. Johtuikohan aiemmin tänä vuonna Pariisissa tehdyistä iskuista ja niiden jälkeisestä poikkeustilasta. Kentältä kysyin infosta bussiyhteyttä kaupunkiin. Sellainen löytyikin, kun käveli 500 metriä pääovesta ulos tultaessa vasemmalle. Bussi numero 14 tuli pian. Siihen ei tullut samasta koneesta muita suomalaisia, ehkä ottivat taksin. Kuski vähän harmitteli - ranskalaisen kohteliaaseen tapaan tosin - ettei minulla ollut kolikoita, vaan vain 20 euron seteli. Tasku täynnä vaihtorahana saatuja pikkukolikoita istuttiin pojan kanssa tyytyväisinä rikkoinemme bussiin ja katseltiin tämän pienen kaupungin (alle 30 000 asukasta) esikaupungin viihtyisän näköisiä omakotialueita. Pian näkyi myös Atlantin valtameri.

Kaupungin keskustassa lähdettiin kuljeskelemaan sattumanvaraiseen suuntaan, kun arveltiin, ettei saada vielä hotellihuonetta. Kello ei ollut vielä yhtätoista. Olipa tosiaan nähtävää. Pieniä kauppoja, aukioita ja mutkaisia katuja. Poika ihmetteli isoja palmupuita. Tultiin lopulta rantaan. Veden syövyttämiä liuskekivikallioita rantavedessä, iso uimaranta ja pienvenesatama aallonmurtajan suojassa. Rantakadun talot olivat vaikuttavan näköisiä, erityisesti kasinorakennus.

Sää oli tuulinen ja pilvinen eikä rannalla ollut ketään uimassa. Surffareita sitäkin enemmän. Yksi käveli meitä vastaan kadulla märkäpuvussa ja lauta kainalossa. Eksoottinen näky pohjoisen pojille. Tilattiin rantakadun varrella olleesta kioskista panniinit, kun oli jo vähän nälkä. Niitä syödessä katseltiin, kun tämä surffari laittoi laudan pieneen autoonsa, vaihtoi kuivempaa päälle ja samaan aikaan neuvotteli parkkipirkon - tai miksi heitä täällä sitten kutsutaankin, Brigitte de parking kenties - kanssa siitä, että hänen autoaan ei ole syytä sakottaa, kun hän oli juuri lähdössä. Selitys näytti kelpaavan.

Istuttiin näköalapaikalle syömään ja ihmettelemään maisemia. Kaivoin taskusta hotellimme tiedot ja huomasin, että se olikin hyvin lähellä, rantakadulla olevan kasinorakennuksen yläpuolella. Päätettiin käydä kokeilemassa, saataisiinko yhteensä 25 kilon reppumme jo nyt sinne, niin olisi mukavampi katsella kaupunkia. Hotelli oli nimeltään Bellevue eli näkymät pitäisi olla hyvät.

Respassa päätin siirtyä epämukavuusalueelle ja käyttää ranskaa. Hämmästykseni nuori nainen ymmärsi minua täysin. Huomasin varauksestani, että huone oli kadun puolella, josta ei olisi

todellakaan bellevuet, joten kysyin, olisiko mahdollista saada huone avec vue sur la mer. Olin aika tyytyväinen itseeni, kun mieleeni tuli jostain ranskan tunnilta tai kirjasta tällainen fraasi, jonka muistelin tarkoittavan huonetta, josta on näkymä merelle tai ainakin jotain sinne päin.

Yllättäen hän ymmärsi edelleen, mistä puhuin, mutta kertoi meidän varanneet halvemman huoneen kadun puolelta. Totesin, että näin on, mutta ehkä kuitenkin olisi vapaana myös merenpuoleisia huoneita. Yksi löytyikin, kun joku oli perunut tulonsa. Kysyin hintaa. Nainen yllättyi itsekkin, kun lisähinta oli vain 5 euroa, eli 100 euroa muuttuisi 105 euroksi. Otin tietysti merenpuoleisen huoneen. Otin myös aamupalan, joka maksoi 9,50 e henkilöltä. Sen jälkeen nainen selitti jotain todella nopeasti ja jouduin ilmoittamaan, että juuri tässä kohtaa ranskan kielen taitoni loppuu kesken. Hän oli yllättynyt, kun oli luullut osaavani hyvin - kohteliaita nämä ranskalaiset. No, käytiin sitten englanniksi läpi se, ettei hotellissa ole iltakahdeksan jälkeen henkilökuntaa ja miten ulko-oven saa auki, jos tulee sen jälkeen sisään.

Huoneesta oli tosiaankin näkymä merelle. Avoimesta ikkunasta kuului Atlantin pauhu. Oikein mukava aloitus tälle reissulle. Hotelli oli kahden tähden perussettiä. Joka paikasta voisi vähän parantaa maalia tai korjata lommoja, mutta kaikki kuitenkin toimi, jopa wifi. Tosin jostain syystä vain minä sain sen toimimaan omassa ikivanhassa Nokia N8:ssa, mutta poika ei Applessaan. Kerrankin näin päin, kun poika säännöllisin väliajoin kuittailee käpylehmien ajoilta olevasta puhelimestani, johon itse olen ollut ihan tyytyväinen. Tosin en sillä juuri nettiä ole käyttänyt, kuvia ottanut sitäkin enemmän. Onnistuin lähettämään kotiin vaimolle ja nuoremmalle pojalle

whatsupin kautta pari kuvaa ja videon. Kiitokset työkaverilleni, joka kertoi minulle tästä mainiosta applikaatiosta ennen matkaa. On se aika kummallista, että voi lähettää puhelimesta ilmaiseksi kuvia ja videoita toiselle puolelle Eurooppaa.

Vähän lueskeltiin ja levättiin, minkä jälkeen lähdettiin tutustumaan kaupunkiin tarkemmin. Käveltiin etelän suuntaan läpi asuinalueen, jolla oli omakotitaloja ja isoja puutarhoja. Oikein viihtyisää. Satuttiin kadulle, jossa on ravintoloita ja iso kauppahalli. Halliin ei päästy tutustumaan, kun se oli juuri mennyt kiinni (14:00). Nähtiin yksi baskien erikoisuus eli Pelota-pelin kenttä. Tyhjää kenttää katsellen on vaikea arvailla, miten sitä pelataan. Päädyssä on korkea betoniseinä. Harmiksemme todettiin, että täällä oli ollut peli edellisiltana ja seuraava vasta huomenna. Jäi siis näkemättä liveinä tämä mielenkiintoiselta vaikuttava peli. Idea pelissä on kuulemma vähän sama kuin squashissa eli kaksi pelaajaa lyö palloa vuorotellen seinään. Mailat muistuttavat kuitenkin enemmän käyrää halkaistua putkea.

Ranskalaisissa kaupungeissa huomaa heti, että niissä on Suomeen verrattuna paljon enemmän pieniä kauppia. Tyypillistä on, että kaupat ovat erikoistuneet tiettyihin tuotteisiin ja marketteja on vähän. On esimerkiksi omat kaupat lihatuotteille, leivälle, konditoriatuotteille ja juustoille samoin kuin kirjoille ja paperituotteille. Näitä esimerkkejä on vaikka kuinka paljon. Luulisi, että ne työllistävät enemmän kuin iso kaikkia tuotteita myyvä supermarketti. Vaikuttaa siltä, että pienissä liikkeissä myös tapaa ihmisiä aivan eri lailla kuin suurissa. Pienessä kaupassa myyjä usein tervehtii sisään tulijoita ja jää juttelemaan näiden kanssa. Voisi kuvitella, että yksinäisille ihmisille, esimerkiksi vanhuksille, käynti

tutuissa pikkukaupoissa tuo mahdollisuuden keskusteluihin, jotka jäävät taatusti käymättä supermarketeissa. En kyllä tiedä, onko se ihan hyvää kehitystä, ettei missään kaupoissa nykyään tapaa kuin tuotteista kassalla rahan ottavan myyjän, joka saattaa sanoa hei, mutta siihenpä se vuorovaikutus sitten jääkin. Mutta onneksi nykyisin on nettikaupat, niin suomalainenkin voi elää rauhassa tapaamatta yhtään ketään.

Tuli taas nälkä ja etsittiin sopivaa ravintolaa, joksi valikoitui erään kävelykadun pizzeria lähellä pienempää lahden poukamassa olevaa uimarantaa. Ravintola oli täynnä kaikenlaisia kasveja ja käytännössä siellä syötiin ulkoilmassa, koska ravintolan seinät ja osa katostakin olivat avoimia. Hinnat olivat Suomen tasoa (pizza noin 10 euroa). Välillä kadulla kulkeva haitarinsoittaja kävi viihdyttämässä ruokailijoita terrassin edessä. Hänessä oli selvästi diplomaatin ja liikemiehen ainesta, kun hän soitti tasapuolisesti sekä Ranskan että Espanjan kansallislaulujen sävelmät tässä lähellä maiden rajaa sijaitsevassa paikassa. Oli hauska seurata, kun eri pöytäseurueet intoutuivat vuorotellen laulamaan kansallisuuden mukaisesti, sellaista hupimielistä kilpalaulantaa, ihan hauska lisä tälle lounaalle. Lopuksi mies keräsi kolehdin. Itsekin mielelläni annoin tälle hyväntuuliselle nuorelle musikantille muutaman bussikuskilta saamani kolikon.

Jatkettiin kävelyä ja tultiin paikkaan, jossa on korkea jyrkänne ja sen alapuolella meren rannalla kaikenlaista ajanvietettä, kuten ravintoloita, esiintymislava ja myyntiständejä. Useita surffikursseja tarjoavia yrityksiä myi ilmeisen menestyksekkäästi palvelujaan turisteille. Rannalla oli sellainen positiivinen, rento tunnelma. Kiinnostavaa oli huomata, että hyvinkin nuoret lapset lähtivät laudat

kainalossa ja märkäpuvut päällä ohjaajan perässä rannalle. Katseltiin rannassa kuivaharjoittelevia aloittelijoita ja aalloilla laudan päällä makoilevia, hyviä aaltoja odottavia kokeneempia surffareita. Jälkimmäiset mustissa märkäpuvuissaan aaltojen mukana keinuessaan muistuttavat hyljeparvea.

Jatkettiin matkaa niemeen, jossa on varmaankin tämän kaupungin kuvatuin paikka. Ehkä 50 metriä pitkä kävelysilta vie merestä töröttävälle kivelle, josta on mainiot näkymät joka suuntaan. Yhdessä kohtaa vesi on syövyttänyt tämän kallion alapuolelle tunnelin. Samantyyppisiä muistelen nähneeni Pohjois-Kalifornian rannikolla.

Sää oli muuttunut päivän mittaan erittäin hyväksi ja todettiin, että nyt lähdetään uimaan. Meillä oli nimittäin suunnitelma uida tällä reissulla kahdessa meressä eli sekä Atlantilla että Välimeressä. Pari viikkoa aikaisemmin oltiin oltu koko perheen kanssa Hollannin eteläosassa Domburgissa, mutta siellä oli niin kova tuuli ja kolea ilma, että uinti Atlantissa jäi sillä kertaa väliin. Nyt siis mentäisiin minun laskujeni mukaan ensimmäistä kertaa Atlanttiin uimaan.

Vaihdettiin hotellilla uikkarit ja otettiin pyyhkeet huoneesta - omia pyyhkeitä meillä tällä kolmen ja puolen viikon reissulla ei ollutkaan paitsi kaksi postimerkin kokoista käsipyyhettä. No okei, vähän suuremmat. Matkalla ostettiin vielä viidellä eurolla kaislamatto, jonka päällä voi makoilla. Ranta oli täynnä ihmisiä, mutta kyllä sieltä paikka meillekin löytyi. Ja ei kun uimaan.

Aallot olivat metrin korkuisia ja paikoin melkein kaksimetrisiä. Voimakkaat aallot heittivät helposti tällaisen hennon 96-kiloisen

miehen nurin, jos ei ollut tarkkana. Hypittiin aaltoja vasten puolisen tuntia ja oltiin tyytyväisiä kuin vain pikkupojat voi olla. Todella hauskaa eikä yhtään haitannut, että siinä aallokossa varsinaisesta uimisesta ei tullut mitään ja että suolaista merivettä meni väkisinkin suuhun. Välillä käytiin rannalla istuskelemassa, minkä jälkeen vielä toinen puolen tunnin setti aalloissa. Erittäin virkistävää touhua.

Aika helposti rannassa ajautui surffareiden sekaan. Tällöin ei mennyt kauaa, kun alkoi kuulua pillin vihellys. Rantavahti näytti merkkejä, että pois sieltä. Ranta on jaettu hiekkaan pystytetyin kepein eri sektoreihin. Niitä sitten siirrellään pitkin päivää jollain logiikalla. En ole koskaan nähnyt näin tarkkoja rantavahteja, heitä oli koko ajan vähintään kolme samassa tornissa tähystämässä uimareita ja surffareita. Todella hyvin oli järjestetty tämäkin puoli. Aallot ovat tässä sen verran voimakkaita, että hyvä, kun vahtivat. On vaarallista mennä surffareiden puolelle, kun siellä voi tulla lauta kovalla vauhdilla päähän tai voi joutua aaltojen sisään virtausten vietäväksi. Me ja rantavahdit lähdettiin rannalta samoihin aikoihin eli kahdeksan maissa.

Uimarannan kohdalla olevan kasinon terassilta ostin itselleni lasin sangriaa ja pojalle limpparin. Siinä sitten istuskeltiin uikkarit päällä ja katseltiin ilta-aurinkoa ja rantaa. Kyllä maailmassa on hienoja paikkoja. Käytiin hotellilla pesemässä suolavesi pois ja lähdettiin vielä etsimään jotain purtavaa. Sitä löytyikin läheltä hotellia. Annoin pojan hoitaa ostokset itse. Yritti ensin hoitaa ostokset ranskaksi, kun on sitä jo vähän opiskellut, mutta myyjä vaihtoi englanttiin. Ainakin yritti, se on pääasia. Käveltiin vielä rannalla ja saatiin nauttia värikkästä auringonlaskusta. Taisin saada pari hyvää kuvaakin.

Väsyneinä, mutta onnellisina menttiin kymmeneltä nukkumaan.
Hyvä päivä, kerta kaikkiaan.

Aamupalalla oltiin vartin yli kahdeksan. Oli oikein hyvä sellainen, kaikkea ja riittävästi. Kannatti maksaa. Aamupalalla tutkin bussiaikatauluja. Olin eilen käynyt turisti-infossa kysymässä bussiyhteyksistä St Jean de Luziin ja San Sebastianiin ja saanut hyvät tiedot aikatauluista. Totesin, ettei St Jean de Luziin kannata lähteä ennen kuin klo 10:49 lähtevällä bussilla. Tähän sinänsä aika lähellä sijaitsevaan kaupunkiin matkaaminen bussilla edellyttää nimittäin bussin vaihtoa ja muissa vaihtoehtoissa tulee pidempi odottelu vaihtopaikalla.

Täällä bussilinjat ovat käsittääkseni useiden eri firmojen hallussa eikä aikataulujen koordinointi ole välttämättä kovin onnistunutta. Suurempi ongelma näyttää kuitenkin olevan se, että reitit on jaettu tällaisiin pikku pätkiin, joissa tulee pienilläkin osuuksilla aika kummallisia kulkuneuvon vaihtotarpeita, kun yksi yritys ajaa vain tiettyä pätkää ja pitää vaihtaa toisen firman bussiin. Saman totesin myöhemmin myös junien kohdalla.

Päätin käydä St. Jean de Luzin kaupungissa, kun joku oli kertonut sen olevan käymisen arvoinen paikka. Juuri ennen reissulle lähtöä käytiin vaimon kanssa leffassa katsomassa suosikkiranskalaiseni - tai no se taitaa olla kyllä Zinedine Zidane - mutta sanotaan sitten suosikkiranskalaisnäyttelijäni Julie Delpyn leffa nimeltä Lulu. Hauskaa, joskin paikoin aika roisia huumoria, kuten hänen käsikirjoittamissa leffoissa yleensä on. Ne ovat aivan erityyppisiä kuin esimerkiksi Kieslowskin Kolme väriä - valkoinen, jossa Delpy

näytteli pääosaa ja josta hänet ehkä parhaiten tunnetaan. Joka tapauksessa tässä Lulu-leffassa on kohta St. Jean de Luzissa ja siitähän tuli mieleen, että Biarritzin lähellä on tällainen mielenkiintoinen paikka, jossa voisi käydä. Ja kun oltiin menossa tänään joka tapauksessa etelään San Sebastianiin, niin päätin, että poiketaanpa ensin tässä St. Jean de Luzissa. Bussin lähtöä odotellessa kirjoittelin eilisen päivän muistelot. Harvemmin sitä pääsee kirjoituspöydän ääreen hotellihuoneessa, jonka ikkunasta näkyy ja kuuluu valtameri.

Bussi numero 13 lähti sieltä, mistä pitkin ja aikataulussa. Hinta oli vain 2 euroa henkilöltä. Matka kesti ehkä varttitunnin, minkä jälkeen piti vaihtaa bussiin numero 816. Onneksi olin tämän eilen selvittänyt valmiiksi. Vaihtopaikka oli vilkasliikkeisen tien varressa keskellä ei oikein mitään. Siinä olisi ollut harvinaisen tylsä paikka odotella toista tuntia, jos olisi lähtenyt aamun ensimmäisellä bussilla. Toinen bussi tuli hieman myöhässä ja syykin selvisi pian. Se oli tupaten täynnä. Ostin uudet samanhintaiset liput ja ahtauduimme istumaan ainoille vapaille penkeille rinkat sylissä.

Vieressäni istui vanhempi mies myös rinkan kanssa. Kun tiesin bussin ajavan myös ohi Hendayn, jossa on meidän reittimme GR10:n virallinen lähtöpaikka, ajattelin, että ehkä mies on menossa sinne ja lähdössä reitille. Hän ei puhunut lainkaan englantia, mutta sen verran saatiin asiaa selvitettyä ranskaksi, että hän oli kiertänyt juuri jonkin toisen reitin, joka liittyi jotenkin Santiago Compostellaan. Kertoi innostuneesti reitistä ja minä yhtä innostuneesti nyökkäilin, vaikken nyt niin kovin paljon hänen hyvin nopeasta puheestaan ymmärtänytkään. ”Keskustelu” oli aika pitkä, koska bussi mateli

puolen päivän - luultavasti lounaalle menevien ihmisten - ruuhkassa. No, tulipahan taas ainakin yritettyä käyttää ranskan kieltä.

St. Jean de Luziin saavuttaessa kävin kysymässä rautatieasemalta, miten sieltä pääsisi San Sebastianiin, Espanjan puolelle. Sinne näytti kulkevan juna, ainakin kartan mukaan. Kyllähän sinne pääsee, kahdella junalla. Ostin lipun ensimmäiseen, toiseen sitä ei voinut ostaa täältä, kun se on eri yhtiön operoima. Varmaan mekin Suomessa saadaan tämän ihanuus aikanaan, kunhan kilpailun vapauttaminen pääsee kunnolla vauhtiin. Tahtoo vaan usein unohtua se itse loppukäyttäjä eli asiakas, kun näitä kilpailutuksia toteutetaan.

Käveltiin reppuinemme kaupunkiin, joka vaikutti oikein viihtyisältä. Ranta oli suljettu valtameren tyrskyiltä isoilla aallonmurtajilla, joten myös ihan oikea uinti näytti olevan mahdollista, kun aallot eivät olleet metrin korkuisia. Hiekka oli hienompaa kuin Biarritzissa, jossa sen seassa oli pieniä kiviä. Rantaa oli suunniteltu erityisesti pienten lasten ehdoilla. Oli monenlaista leikkipaikkaa ja ohjattua toimintaa, johon lapsen voi jättää ikään kuin päivähoitoon. Luultavasti niitä parhaita päivähoitopaikkoja lapsen kannalta, kun miettii niitä kaikkia laitteita, hiekkarantaa ja samanikäisten leikkikavereiden määrää. Vanhemmat voivat sitten vastaavasti ottaa vähän rennommin, lomalla kun ovat. Vaikutti ainakin minusta aika hyvältä järjestelyltä, vaikka varmaan tuosta lasten jättämisestä hoitoon rannalle joku voi jollain logikalla mielensä pahoittaa, mistäpä ei nykyään voi.

Rannan lähellä on Vanhakaupunki, jossa on paljon viihtyisiä pikkukatuja ja kauppvoja. Eipä tullut käytyä yhdessäkään kaupassa eli meikäläisen normaali kaupunkireissu. Täällä on Biarritziiin

Tervetuloa nojatuolimatalle Pyreneiden vuoristoon ja kaupunkilomalle Biarritziin, San Sebastianiin, Toulouseen, Andorraan ja Barcelonaan! Tämä on kertomus seikkailusta vuorten yli Atlantilta Välimerelle.

Vaelluskohteena on tällä kertaa Pyreneiden vuorilla Ranskassa kulkeva GR10-reitti, jolla tehdylle vaellukselle kertyi pituutta 250 kilometriä ja korkeuseroa 15 kilometriä. Kirjassa kerrotaan vaelluksen suunnittelusta, reiteillä kulkemisesta, varusteista, majoittumisesta vuoristomajoilla ja muista omatoimiseen vaellukseen liittyvistä käytännön asioista. Vaeltaja kuvailee humoristiseen tyyliin myös ranskalaista elämäntapaa ja matkan varrella eteen tulevia sattumuksia. Matkaa tekevät isä ja 14-vuotias poika, mikä tuo oman lisänsä matkan kulkuun ja matkalla käytyihin pohdintoihin elämästä laajemminkin. Ilman vaikeuksia ei tästäkään yli kolmen viikon matkasta selvitä. Matkalla päästään tutustumaan myös Pyreneiden lähellä sijaitseviin kaupunkeihin. Atlantin rannalla käydään Biarritzissa ja San Sebastianissa ja sisämaassa Andorran minivaltiossa ja Toulousessa, jossa vieraillaan niin kirkoissa kuin Air Busin tehtaillakin. Kirjassa liikutaan siis hyvin monipuolisesti eri elämäntiloilla. Seikkailu päättyy Barcelonaan, jossa vietetään useampi päivä kaupungin nähtävyyksiin tutustuen. Kirjasta on iloa ja hyötyä jokaiselle näissä paikoissa käyvälle.

Näistä aineksista on saatu aikaan mielenkiintoinen vaellusloma, kaupunkiloma ja rantaloma samassa paketissa. Kirja sopii siten sekä erityisesti vaelluksesta että yleisemmin matkustamisesta kiinnostuneille. Kirjassa on paljon kuvia ja lisää löytyy netistä. Kirjoittaja on käynyt vaeltamassa vuorilla jo yhtenätoista kesänä peräkkäin ja julkaissut kolme muuta Sveitsissä, Ranskassa ja Italiassa tehtyihin vaelluksiin liittyvää kirjaa.

